

Art. 2, 2de lid. Het werd niet duidelijk geacht, dat de bepalingen onder I en II naast elkaar staan en niet bij elkaar behooren. Waren zij verbonden door het voegwoord „of”, dan zoude het rijzen van misverstand voorkomen zijn.

Art. 4h. De beperking van het geschikt zijn tot *lichamelijk*, werd minder juist geacht. Een matroos kan bijv. sterk genoeg zijn voor het werk, maar dit toch niet verstaan, en daardoor gevaar veroorzaken.

Art. 9c. Het in de vergadering der Tweede Kamer van 29 April (*Handelingen* bladz. 2102) geopperde bezwaar omtrent de visschersvaartuigen welke visschende zijn, werd niet denkbeeldig geacht. En het antwoord van den Minister, dat de quaestie in de praktijk wel geregeld zal worden, oordeelden niet geheel bevredigend. Er zou dus uit volgen, dat men een voorschrift in de wet opnam, maar vóór deze tot stand gekomen was, reeds verklaarde, dat het niet naar de letter zou worden uitgevoerd.

Art. 16 en 17. De vraag werd gedaan of, ingeval een schip ten slotte blijkt ten onrechte te zijn aangehouden, de schade welke door die aanhouding, bijvoorbeeld bij aan bederf onderhevige goederen, aan de lading kan zijn veroorzaakt, ingevolge art. 17, 5de lid, ook zal worden vergoed.

Art. 22. Eenige leden, die nog eenigszins mede konden gaan met het beginsel, dat er veel ter regeling aan algemeene maatregelen van bestuur wordt overgelaten, verklaarden, dat het hun moeilijk viel zich te vereenigen met het hier gehuldigde stelsel van regeling enkel bij Koninklijk besluit.

Art. 67, 3de lid. Met het oog op de langzaamheid van het parlementaire raderwerk werd gevraagd, of het wel voorzichtig is te eischen, dat de algemeene maatregel van bestuur als bedoeld in het eerste lid van dit artikel, binnen één jaar, respectievelijk anderhalf jaar, zal worden bekrachtigd door de wet.

Vastgesteld den 21sten Juni 1909.

GODIN DE BEAUFORT.

KIST.

FRANSSEN.

't HOOFT.

WALLER.

VOORLOOPIG VERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over de ontwerpen van wet tot wijziging van de artikelen 8, 21 en 43 en tot invoeging van twee artikelen tusschen de artikelen 50 en 51 der Ongevallenwet 1901. (198, 234)

Het afdelingsonderzoek van beide wetsontwerpen gezamenlijk gaf aanleiding tot de volgende opmerkingen en beschouwingen, welke, voor zoover betreft de algemeene strekking, ook betrekking hebben op het reeds tot wet verheven ontwerp n°. 241.

De voorgestelde wijzigingen in de Ongevallenwet 1901 deden van meer dan één zijde den wensch herhalen naar een algeheele herziening dier wet. Steeds meer toch blijkt, hoe vele gebreken er aan de wet kleven en hoe dringend noodig het is, wil men tot iets goeds komen, de wet in haar geheel te herzien. In ééne afdeling zelfs was men van oordeel, dat de Ongevallenwet zoo weinig aan de verwachtingen beantwoordt,

dat, bij ééne herziening, op verschillende hoofdpunten van een geheel ander beginsel zou moeten worden uitgegaan. Men gaf daar o. a. de voorkeur aan het Belgische stelsel, in zoverre aldaar de rechter de schadeloosstelling regelt en vaststelt.

Andere leden echter stelden zich, wat de herziening van de Ongevallenwet betreft op het standpunt van den Minister. Zij meenden, dat het vooralsnog wel niet mogelijk zal zijn tot een algeheele herziening over te gaan, daar de samenstelling van een daartoe strekkend ontwerp geruimen tijd zou vorderen en achtten het daarom wenschelijker partieele wijzigingen aan te brengen, waar die noodig blijken. De Minister heeft meerdere malen dit standpunt verdedigd met een beroep op de urgentie dier wijzigingen en hiermede konden zij zich volkomen vereenigen. Des te meer echter bevreedde het hun, dat die zeer noodzakelijke wijzigingen zoó lang op zich laten wachten.

Zoo bijv. de thans voorgestelde wijziging van art. 8.

Reeds bij de behandeling van de Ongevallenwet werd door hen, die met de praktijk bekend waren, gewezen op de verkeerde werking, welke dit art. 8 zou hebben en, in adressen aan de Tweede Kamer, een plan aangegeven vrijwel gelijk-luidend met het thans door den Minister voorgestelde. Zeer kort dan ook na de invoering der Ongevallenwet bleek overtuigend, dat hun inzicht juist geweest was en dat een herziening van dit artikel niet zou kunnen uitblijven. Waarom heeft deze echter eerst nu plaats? Waarom moesten eerst 8 jaren de nadeelen ondervonden worden, alvorens een wijziging werd voorgesteld?

Op dergelijke wijze gaan de voordeelen van een partieele herziening verloren, en heeft het beroep van den Minister op urgentie tegen de voorstanders van een geheele herziening der wet geen zin.

Doch wat hiervan zij, voor een afdoende verbetering van de Ongevallenwet zijn andere maatregelen noodig, dan tot nu toe voorgesteld. De wet moet naar veler oordeel meer dan thans rekening houden met het bestaan van het Instituut der Risico-overdracht. Het is een groote fout geweest, dat de toenmalige Regering bij de wijziging der wetsvoordracht, na de verwerping van het eerste ontwerp door de Eerste Kamer, de zaak veel te eenvoudig heeft opgevat en niet beseft schijnt te hebben, welk een grooten invloed het toelaten der risico-overdracht op de werking der wet moest uitoefenen.

Nu de risico-overdracht zulk een hooge vlucht heeft genomen en haar groot nut door nagenoeg ieder onpartijdig deskundige wordt erkend, zal het in het belang der verzekering en van 's Rijks schatkist gewenscht zijn, dat de Rijksverzekeringsbank zich zooveel mogelijk van het gebied der eigenlijke verzekering terugtrekt. De Rijksverzekeringsbank zal dan haar publiek-rechterlijke taak, bestaande in de contrôle op alles wat met de verzekering in verband staat, in de vaststelling van renten en schadeloosstellingen, in de bepaling en bewaring van de waarborgsommen enz., veel beter nog dan nu kunnen vervullen en haar functie zal dus een hoogst nuttige blijven.

In dit verband wordt opgekomen tegen het in een afdeling geopperde denkbeeld om over te gaan tot het Belgische stelsel en de vaststelling der schadeloosstellingen en renten aan den rechter op te dragen. Men achtte in dit opzicht ons stelsel, dat de directie der Rijksverzekeringsbank daarmede belast, verkieslijk.

Intusschen werd, in afwachting van de gewenschte afdoende verbetering, den Minister in overweging gegeven de premietarieven vooral hoog genoeg te stellen en te zorgen, dat deze tijdig herzien worden, indien ze te laag mochten blijken. Het mag niet weer voorkomen, dat de schatkist door verzuim in dit opzicht opnieuw belangrijke schade lijdt.

Of dit laatste zou zijn te verkrijgen door het risico der

Rijksverzekeringsbank te herverzekeren, zooals de Minister zich schijnt te hebben gedacht, werd door vele leden betwijfeld. Men meende, dat zoodanige herverzekering niet anders dan nadeelig zou kunnen zijn, in zooverre als de Bank, die de eenige of voornaamste verzekerde zou zijn, naar alle waarschijnlijkheid aan den verzekeraar eene premie zou moeten betalen, waarin behalve de vergoeding van het risico, ook eene vergoeding voor den arbeid van den verzekeraar begrepen zou moeten zijn. Verlangend was men te vernemen of men zich hierin vergiste en zoo ja, welk voordeel de ontworpen herverzekering voor de Bank zou kunnen opleveren.

Ook zou men gaarne nader worden ingelicht omtrent de verdere plannen van den Minister. Op een vraag van den heer DE WAAL MALEFIJT werd door Zijne Excellentie medegedeeld, dat het hoofdbeginsel van zijn plan was behouden en in een ontwerp was neergelegd. Gaarne zou men hieromtrent eenige nadere bijzonderheden vernemen. In verband hiermede zou men gaarne ook nader worden ingelicht omtrent de redenen van de mislukking van 's Ministers plan. In de Tweede Kamer heeft de Minister medegedeeld, dat de beide heeren, met wie Zijne Excellentie in onderhandeling was, te kennen gegeven hadden, dat op hun steun moeilijk meer te rekenen was, tegen welke bewering door genoemde heeren in een openbaar geschrift ten sterkste werd opgekomen. Hieruit blijkt, dat er een misverstand bestaat en men zou het op hoogen prijs stellen daaromtrent nader door den Minister te worden ingelicht.

Verscheidene leden waren echter van meening, dat de mededeelingen, die de Minister heeft verstrekt, voornamelijk tot geen verder debat aanleiding geven en betreurden het, dat de Minister in de Tweede Kamer in plaats van op de discussie in te gaan en onthullingen te verschaffen, zich niet op het standpunt had gesteld, dat het hier eene kwestie gold van onderzoek en voorbereiding, waaromtrent geen aanleiding tot nadere discussie bestond.

Ten slotte drong men er ten sterkste bij den Minister op aan, dat spoedig meerdere en ingrijpende wijzigingen in de Ongevallenwet zouden worden voorgesteld.

Aldus vastgesteld door de Commissie van Rapporteurs den 19den Juni 1909.

STORK.
VERHEIJEN.
REEKERS.
VAN NIEROP.
VAN LAMSWEEERDE.

VOORLOOPIG VERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het ontwerp van wet tot wijziging en verhooging van het Xde hoofdstuk der Staatsbegroting voor het dienstjaar 1909. (211)

Het afdeelingsonderzoek van dit wetsontwerp heeft aanleiding gegeven tot de volgende opmerkingen en beschouwingen.

Nu, door de benoeming van den directeur-generaal, de geheele regeling reeds min of meer geprejudiceerd is, meende men zich tot enkele opmerkingen omtrent de onderdeelen te moeten bepalen.

De Minister deelt mede in de Memorie van Toelichting, dat het toezicht op de naleving van gegeven voorschriften ten aanzien van elektrische toestellen en geleidingen zal worden overgelaten aan de inspecteurs en de onder hunne bevelen werkzame ambtenaren. Dit hangt samen met het

plan van den Minister om den electro-technicus te verbinden aan het bureau van den directeur-generaal. Van dezen maatregel werd niet veel goeds verwacht. Het is met dergelijke technische voorschriften vaak een zaak van geven en nemen, die alleen bij een deskundige in goede handen is. Vooral bij de ondergeschikte ambtenaren is de vrees voor eene te letterknechtige opvatting van algemeene voorschriften, niet ongegrond. Om deze reden werd de wensch uitgesproken, dat alleen de deskundige electro-technicus tot 't geven van voorschriften in elk bijzonder geval bevoegd bleef.

De noodzakelijkheid der benoeming van drie inspecteurs tot hoofdinspecteur werd door vele leden niet ingezien. Men begreep niet van welke gedachte de Minister hierbij was uitgegaan. Waren het nog drie inspecteurs, die van het begin af waren werkzaam geweest, dan zou er nog eenige grond bestaan om hen, die, vooral in den aanvang, onder moeilijke omstandigheden hun taak te vervullen hadden, tot hoofdinspecteur te bevorderen. Maar dat was slechts met één van hen het geval. Men kon daarom nu in de bevordering van drie inspecteurs, vóórdat zij daarop volgens de ontworpen regeling recht hadden, slechts een door niets gerechtvaardigden willekeurigen maatregel zien.

Wat betreft de aanstelling van de controleurs van den arbeid, was het velen leden nog niet duidelijk, in welke verhouding deze zullen staan tot hun vroegere medearbeiders. Welke zal hun taak zijn? De Minister deelt daaromtrent alleen mede, dat zij werkzaam zullen zijn onder de bevelen der districts-hoofden en inlichtingen kunnen geven.

In het algemeen gaf dit wetsontwerp aanleiding tot de klacht, dat steeds nieuwe klassen van ambtenaren worden ingesteld, vóórdat nog de regeling, waarin zij noodig heeten, de noodzakelijkheid der aanstelling heeft aangetoond. Men achtte dit niet zonder bedenking.

Aldus vastgesteld door de Commissie van Rapporteurs, den 19den Juni 1909.

STORK.
VERHEIJEN.
REEKERS.
VAN NIEROP.
VAN LAMSWEEERDE.

VOORLOOPIG VERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het ontwerp van wet tot bekrachtiging van eene nadere overeenkomst met de Hollandsche IJzeren Spoorweg-Maatschappij betreffende den spoorweg van het station *Kradijk—Edam* over *Edam* naar *Volendam*. (32)

Het afdeelingsonderzoek van dit wetsontwerp gaf aanleiding tot de vraag of de exploitatie van den spoorweg door de Tweede Noord-Hollandsche Tramweg-Maatschappij ingeval van naasting van de Hollandsche IJzeren Spoorweg-Maatschappij zal vervallen?

Aldus vastgesteld door de Commissie van Rapporteurs den 19den Juni 1909.

STORK.
VERHEIJEN.
REEKERS.
VAN NIEROP.
VAN LAMSWEEERDE.